

מסורת הש"ס

אין צדין פרק שלישי ביצה

כה.

עין משפט
נר מצוה

יא וּמִי פֶּה מְהֻלָּה
 יִשְׁעֵי הַנֶּחֱלֶה וְכָמֶה
 לְחֹזֶק הַטּוֹשֵׁב אֲלֵיהֶם כִּי
 תִּלָּח טַעֲמָה הִיא:
יב בְּ מִי שֶׁ הֵלָכָה הִיא
 טוֹשֵׁבָה עַם טַעֲמָה ט:
יג גַּם מִי שֶׁ טוֹשֵׁב שֶׁם
 טַעֲמָה ו:
יד דִּרְ מִי פֶּה מְהֻלָּה
 אֲבֻדֶּה הֵלָכָה וְכָמֶה
 עֲשֵׂן כִּג טוֹשֵׁב יִמִּי כִי
 רַם טַעֲמָה הִיא:
טו הִיא מִי פֶּה מְהֻלָּה
 יִשְׁעֵי הֵלָכָה וְכָמֶה
 לְחֹזֶק עַם טוֹשֵׁבָה אֲלֵיהֶם כִּי
 תִּלָּח טַעֲמָה ח:
טז וְכָמֶה מִי פֶּה שֶׁ הֵלָכָה
 טוֹשֵׁבָה לְחֹזֶק עַם
 טוֹשֵׁבָה אֲלֵיהֶם תִּלָּח טַעֲמָה
 ו:
יז זֶה מִי פֶּה שֶׁ הֵלָכָה
 הִיא כָּמֶה שֶׁ טוֹשֵׁבָה שֶׁם
 טַעֲמָה ו:
יח חֲכָמִים מִי פֶּה מְהֻלָּה
 שְׂטֵטוֹת הֵלָכָה יִמִּי כִי
 עֲשֵׂן כִּג טוֹשֵׁב יִמִּי כִי
 כֵּה טַעֲמָה וְכָמֶה ג
 טַעֲמָה:

רבינו חננאל

אמור רבה בר רב הונא
האמר רב הסוכר
האמר מרבי יו"ט ולמחר
השמיים נמוצה בל דגים
מוחקין. ואמר רב חסדא
מרבוי רבוי נלמו חיה
שקנתה פברס איה
צריכה זמון, פירוש
הבנים שלה הקטנים
השורקין בקן מובנים, הן
לפיקן אין צריך זמון.
ואמר רב נחמן נפל
הבזר ברברתא, והוא
רב חסדא. רב חזקיה
ורבא בר רב הונא, דרב
הונא ורב חסדא חבירים
זמון לרב נחמן, והיה
קורא לרב הונא, הונא
חבירי. פירוש ברברתא,
לכלום קבוצות. התם
בהסוכר אמת המים שעל
הדגים כרים, והא גבי
היה שקנתה פברס
לא שעש משלם. חזקיה
ועודו התניא עדות מפי
שמינתא באבילין, חזקיה
שקנתה פברס צריכה
זמון, וצפור דורו צריך
לשקוד בכנפיה, כדי
לפי שחלחלי באמה, ואין
מפרשם לא בעיא זמון.
והתנאי ר' שמעון בן
אלעזר מרחיב ב"ש וביה

מסו
יום ל

וכה לעיר. ידע זה ודעמיה עליה: **מרתנ'י** **בהמה מסוכנת**.
 ופסדו הוא שוחט: לא **ישחוט** **אח"כ**. ידע שיש שהות ביום לאכול
 לא **יציאנה** **במוט** ו**במוטה**. בשני בני אדם משום דלחושא מלתא היא
 וה"ה יש ללמוד לקצנים בחכילת הדיוט: **מאי קמ"ל** דרך אינן או
 רפה בסתר והחזיק לנו הבהמות בספק טרפות אף קודם שראה בהן
 החי עומדת. ונפקא מינה שאם אירע ספק בשחיטתה נעמידנה על
 הרי היא בחזקת היתר דתסם בהמות אינן טרפות ואם נמאץ זה נקב
 ונלאסור העמידנה על חזקתה שהיתה זה קודם שנמאץ זה ספק זה
 ופסע: **שטובחם אכילהם**. מבני מעיה שהמאלל מתחתן ומתעלל שם:

אורח

ובאילנות אשור, גידה שמן יעלה ויחלוק, המקשרים והמגוננים בכל מקום אשורין מש
 לא דתני אינה צריכה שמן, בפרס השמן, אשר חזו לה כל יומא ודעתיה מש
 יומא, בפרס אינה מפור לעיר, אר יומא אר, ולעיר דתנייה מס דעתיה מיתיה
 בלא אבא דתני מועילתא אפילו. **מתן** במה מנצחת בר. פירוש חזק גוט, נכסח, חזק
 יום, ר' קעבא אמר, צליל כות' ח' מביט מנצחת. **אבא** אמר כי **אבא** חזק בתורהו
 הפשט ותחת. ואסקי' הני מילי לענין מוסר ודרך ארץ, כדנתיא לא יאכל אדם שום שום
 שיריע כל שטרפיה במה נטרפה, והואכל ממנה אר, כי אסור, ר' קעבא אר' כוחותיה
 שותבתא אכילתא, (כלומר כ) מעדא וזהו הפשט וניתוח ונחור דבריו. ועלתה שותבתא

חֹץ לַחֹמוֹת אֲסוּרִין. לֹא שִׁמְעֵתִי טַעַם מִקֻּבֵּל דִּדְבָר לְדִי מִשּׁוֹם מִוְקָשָׁה אֲמַאי מוֹתֵר לְיִשְׂרָאֵל אַחֵר וְלִי מִשּׁוֹם שְׁנַעֲשָׂה בּוֹ אִסּוּר בְּשִׁבְלֹו אִ"כ לְיִשְׂרָאֵל אַחֵר נִמִּי אֲסוּר דִּנְכְרִי שֶׁהַלֵּיק אֶת הַנֶּהר בְּשִׁבְתָּ מִנֵּן (שִׁבְתָּ דף קכב.) אִם בְּשִׁבְלִי יִשְׂרָאֵל אֲסוּר וְלֹא חֲלָקוֹ בִּינוֹ לְחַבְרוֹ וַי"ל דְּבִי אִסּוּר תַּחְמוּמִין דְּרַבְנָן לֹא אַחֲמֹור כּוּלִי הֵאֵי וַיִּדְּוִין אִם אֲסֻרִּיהוּ עַל זֶה ^א (טַעַם אַחֵר נִרְאֶה לִי מִחוּץ לַחֹמוֹת אֲסוּרִין גּוֹיִירָה שֶׁמֶל יִשְׁלֵחַ בְּשִׁבְלֹו וְהֵבֵא בְּשִׁבְלִי זֶה מוֹתֵר לְאַחֵר דְּלִיכָא לְמַגּוּר בֵּה שְׁאִינוּ מַכִּירוּ): **הַסּוּרֵר אִתָּה הֵמִים.** קוֹתֵמֶה אֵלָּא וְיִתְּנוּ אֵלָּא דְּהוּם מִיֵּמֵינוּ מִיֵּמֵינוּ אֲסוּרִים

בפרדם אינה צריכה
חברין ברברכתא אי
בר רב הונא מדברי ר
בפרדם אינה צריכה
בר חברין ברברכתא
מעשה הכא קא ע
זמון והתניא היה
לזמן וצפור דרור צרי
שלא תתחלף באמה
שמעיה ואבטליון ת
והתניא אמר ר"ש
שמאי ובית הלל עי
ומצא לפני הקן שאסור
ביוני שובך ויוני
במפחין ובבירה אבל
הרדסיות וחה שקנ
צריכין זמון וצפור דרור
כדי שלא תתחלף
והמונענעין בבורה

וּבַמַּעֲרֹת מוֹתְרִין וּבֵאלֵה
 בְּכָל מְקוֹם אֲסוּרִין מִשֵּׁי
 בּוֹמֹזן סָגִי לֹה צִידָה
 בְּיָדָה הָא בִּגְנֵה הַסֵּס
 מִסּוֹכְנַת לֹא יִשְׁחוּט א
 אוֹמֵר אֲפִילוּ בִּזְיַת ה
 וּבִמְוֹטָה אֲבָל מִבֵּיא
 וְנִתּוּחַ בַּעֲלוּלָה וְהוּא
 יֵאָכֵל אֲדָם בִּשְׂר קוֹדֵר
 מִדְּרַב הוֹנָא אֲדָמֵר
 שִׁידוּעַ לָךְ בְּמָה נִשְׁח
 בְּמָה נִטְרַפָּה וְהָאֲנִי
 חֵי מִבֵּית טְבִיחָתָה
 אֲכִילָתָה וְהָא תְּנִי

עליה אצל אמה שהיא גדולה רכרכה זימון: כדירה. בולד: צ
שהוא ירח שמתות ואינו נרץ לה שכבר סעד סעודתו אלא מחמת
כיות עלי הימנה: **מזיב עציחפה**. שהא מזומן ומופשט מעורו ועומד
ומזולז ב"ט: **גב' הפשט ונסות**. פ' הכתוב בעולה שהיא אכילת גז
איסור ולמימר דאסור לאכול ממנה עד שנתחה שמה ימאל לה סימן
טרפות: **לאפוקי מדרב הונא דאמר כהמה כחיה כחוקס איסור**. אבר
חוקמה ואסורה עד שיועל לך ברור שנשחטה כראוי ומשנשחטה כראוי
כדיאה או כגני מעים ויש לתלות לאחר שחטתו ולהשכיח ונקודס
ומותרת עד שיועל לך אמת שהיא טרפה: **מזיב עציחפה ממש**. קודם

דלא הגביהן אלא שקשרן קשר בעלמא משום דהבטה בהפקר קניא. טיטוס. ג. רב הונא לעיל
 ר' מברייאא לברייאא. שס. ה. (דברים יב, טו) תזבח ואכלת, וזבחה אכול, שאינה זבוחה לא
 תיכול. שס.

[illegible][illegible]

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה המקושרין
וכו' כאן הגבהה. נ"צ כלומר
דמשום דניענוע לאו הגבהה
היא:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] גמ' אמר ר"ג וכו' התם
לא קא עבד מעשה. נ"ב
עי' שיטה מקובצת ופ"י:

הגהות מהר"י

לנדא
[א] תום' ד"ה המקושרין
וכו' להצטט קונה בהפקר.
בס"א כתוב להצטט והוא
טעות סופר:

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

א. משה דהו"ל איסור
דאינו שוה בכל, דלהאי
הוי בתוך התחום ולהאי
חוץ לתחום וכיון שכן
דהו"ל נמי איסור דרבנן
אקילי בה. ה"ל. וכע"ז
ברשב"א שבת קנא. ד"ה
היטא דליקטן. ב. ואף על גב
כך. מ"פ. ד. אבל הכא פרי

ששחוט מהר קודם שתמות, ללמד תורה דרך ארץ שלא אלא מעלין, כיוצא בו כו' כזית חי מבית טביחתה, וזו